

СТРАДАНИЯТА НА УРАГАНЪ

(Продължение)

Дѣдо Михо грохна отъ старческа болестъ, И, като нѣмаше свои да имъ предаде работата, той я възложи на най-възрастния си слуга — Каменъ. Той бѣше работенъ човѣкъ, но съ камено сърдце. Когато виде, че нему е повѣренъ всичкия имотъ, той помисли, че може да разпорежда като господаръ. И скоро досегашния редъ въ тая къща се обърна надолу съ главата. Каменъ изпращаше по-малкия слуга на работа още въ тъмно. Когато откупваше работници, постоянно се караше съ тѣхъ. Защото Ураганъ бѣ якъ и силенъ, впрѣгаше за работа само него, а другия добитѣкъ прашаше на паша. Но това не тегнѣше толкова на благородното животно, колкото нехайното и грубо отнасяне къмъ него. Слугата го оставяше по нѣколко дни наредъ непочистенъ отъ калъ и прахъ. А на работа и на пжтъ постоянно викаше и крещѣше следъ него. Често въртѣше камшика и, безъ да имаше защо, шибаше съ него коня по гърба.

Ураганъ не можеше да понася това. Той почна да става непокоренъ къмъ жестокия слуга. И често спираше изеднажъ, почваше да маха глава и не пристѣпваше ни крачка напредъ. Тогава нито викаше, нито камшика помагаше. Разсърдениятъ конь се изтѣпваше назадъ, изправяше се на заднитѣ си крака, и заплашваше да обжрне колата. Много пжти въ такива случаи слугата трѣбваше да чака цѣли часове, докато животно се успокои и потегли само напредъ. Бсички, които гледаха това, се смѣха на жестокия слуга, че не го бива единъ конь да управлява.

Каменъ страшно се ядосваше. Той се закали и скоро купи една нова юзда съ много остри шипове.